

BIBLIA

Az áprilisi elmélkedéseket a „Keleti Szél” közösség tagjai készítették: Kis Imre (Tokaj), Orbán Józsefné Ági (Felsőzsolca) és az utolsó kettőt Balogh László (Debrecen), a májusiakat pedig Tarnai Imre (Nagyoroszi).

Április 6. — Húsvét 3. vasárnapja — Lk 24,13–35 — Az emmauszi tanítványok

Két ember megy az úton. (Talán a feleségem és én?) Beszélgetnek (Még szerencse!) Szívükben tanácstalanság, kétségbeesés, félelem. Ilyen állapotban szemüket homály fedí. Még társukat, de lehet hogy önmagukat sem látják, érzékelik. Harmadnapja még mindenben olyan biztosak voltak. Volt ez a názáreti Jézus. Hittek neki. Elhitték, hogy szeretetben, közösségben kell élni. Elhitték, hogy Isten Országáé itt a földön kell, hogy megvalósuljon, és ehhez nem kell más, mint hogy szolgáljunk, adjunk, és még üldözőinket, ellenségeiket is szeressük, imádkozunk értük. Ha Istenre, lelkiismeretünkre hallgatunk, és követjük Őt az úton, minden javunkra válik. És így is volt! Ez olyan egyszerűnek tűnt az elmúlt három évben: Hitben, Szeretetben, Közösségben.

De valami elromlott! (Bennünk?) Elárultuk, elhagytuk, megtagadtuk Jézus Krisztust! De milyen Messiás az ilyen? Hagyja magát megöletni! Itt hagy bennünket világ csúfságára! Mi lesz így velünk? Lehet hinni asszonyok szavának, hogy nincs a sírban, és feltámadt? Közösségünk már szétesőben. Mindenki fut, amerre lát! És mit beszél itt ez az idegen, aki mellénk szegődött? Prófétál jövődőléséről, a Messiás dicsőségéről! Irány vissza a szürke hétköznapiakba! Család, munka, pénzkeresés, küzdelem! Nem maradt más! Vagy mégis? Milyen ismerős ez a mozdulat? De hisz Jézus van velünk! Felismertük mozdulatait, gesztusait!

Jézust felismerhetjük minden ember-társunk szemében, mozdulataiban, szavaiban! Nincs vége! Most kell újra kezdeni! Mindig újra kell kezdeni!

Reményik Sándor: Csendes csodák

*Ne várd, hogy a föld meghasadjon
És tűz nyelje el Sodomát.*

*A mindennap kicsiny csodái
Nagyobb és titkosabb csodák.*

*Tedd a kezedet a szívedre,
Hallgasd, figyelj, hogy mit dobog,
Ez a finom kis kalapálás
Nem a legcsodásabb dolog?*

*Nézd a sötétkéket végtelenbe,
Nézd a kis ezüst pontokat:
Nem csoda-e, hogy árva lelked
Feljűk szárnyat bontogat?*

*Nézd, árnyékod hogy fut el előled,
Hogy nő, hogy törpül el veled,
Nem csoda ez? – s hogy tükröződni
Látod a vízben az eget?*

*Ne várj nagy dolgot életedbe,
Kis hópehelyek az örömök,
Szitaló, halk szírom-csodák.
Rajtuk át Isten szól: jövők.*

Április 13. — Húsvét 4. vasárnapja — Jn 10,1–21 — Jézus, a jó Pásztor

A jézusi életmű sikerességének kérdése, sikerül-e meglátnia Magát és önmagán keresztül az Atyát, most más megközelítésben, egy vakon született ember meggyógyítása és e csoda fogadtatása apropóján kerül itt újra középpontba.

E gazdag, szimbolikus képeken átáramló üzenetet három kép köré csoportosítva próbálom megragadni.

A megértéshez kulcskérdés: Bevallhatóvá válik-e saját vakságunk ténye, és elfogadható-e a vakság okán a vezetésre szorultságunk ténye? (Jn 9,41)

1. kép: Gazdájától elszigetelten, az akol viszonylagos biztonságát nyújtó langymelegében, félelemtől reszkető juhnyáj. Éhes a nyáj, a juhok éhségükben és félelmükben még egymásnak is esnek. Jó lenne, ha jönne a pásztor. Nagy a szükség, de nagy a veszély is, hogy a nagy várakozásban elvétik a jó pástort. Mert a juhokra más is pályázik. Hasonlít ez a kép egy közismert mese, a farkas és a kecskegidák idézte képre.

Felismertük-e Jézust, mint azon igazságok közvetítőjét, amelyek képesek

kivezetni bennünket az e világi javak nyújtotta hamis biztonságérzetnek, a kollektívizmus langymelegének, a hamis azonosításoknak az aklából?

Melyik hangot, illetve hívást fogadjuk el? Túrelmetlenül azt, amelyik gyorsan enyhülést ígér félelmeinkre, szükségünkre, vagy van kintartásunk és bátorságunk a hívó szót mélyebbre engedni, befelé figyelni, igaz-e? Fontos a figyelem, mert a történetbeli rabló csak arra vár, hogy lankadjon az éberségünk, hogy azt kijátszva beküsszon az ablakon, birtokba vegye az életünket, és tárgyként használjon minket a saját céljaira. Amikor már bent van, nehezen ismerhető fel, de talán van önmagunk felé egy mentő kérdés: Azok az elhívások, amelyekre rátettük az életünket, oda vezetnek, hogy élnek és bőségben lévőnek érezzük magunkat?

Fontos azt is tudni, hogy az éberség nem gyanakvást jelent. Az egy bátor megfigyelői pozíció, amely képes megkülönböztetni igazságot és hamisságot.

2. kép: Az ajtó

A birkának kell az akol melege és biztonsága, de kell a külső tér szabadsága,

ga, a jó levegő, a jó legelő nyújtotta, életet tápláló eledel is, és kell egy ajtó, amely biztosítja az átjárását.

Ha tudjuk, hogy van ajtó, és tudjuk, hova vezet, akkor el merjük hagyni az akol langymelegét, nemcsak bent reszketünk birkatársainkkal. Ha ki kell mennünk, bármikor kimehetünk, de bármikor vissza is vonulhatunk gond nélkül. Kettős az identitásunk: kint-lévők és bent-lévők is vagyunk egyszerre. Néha kimegyünk az akolból, de ettől még nem szűnünk meg a nyáj tagjai lenni, és ha visszamegyünk, akkor is szabadok maradunk. Amikor Jézus nyit nekünk ajtót anyagba szorult tudatunk zárt világából, az Isten képére teremtetttségünk és szabadságra való képességünk tudata megszüli méltóságunkat, noha vezetésre szoruló gyarló emberségünk tudata is megszüli helyes alázatunkat.

3. kép: Az egység – remény.

Az Isten Országába hívó hang, az Egységbe vissza-hívogató hang.

A farkas minden ravaszága ellenére ostoba. Nem tud különbséget tenni a bé-

res és a Jó Pásztor között. Amikor az utóbbi övéit védelmezve nem hagyja magát elkergetni – életét veszi, és a farkas azt hiszi, hogy jól végezte dolgát... Nem lát ugyanis mélyebbre. Nem látja, hogy pásztor és nyája, a hívó és a keresők egymásra találtak, egymásban önmagukra

ismertek, és ennek a bizonyosságát többé semmi sem képes érvényteleníteni.

Ha Jézus a Jó Pásztorra életünknek, akkor:

- Az e világi nehézségek teremthetnek zavart az életünkben, de mégsem rendítik meg létezésünk alapjait.

- Egyre kevésbé van készletünk arra, hogy önmagunkat megkülönböztessük embertársainktól.
- Evilág dolgaihoz ragaszkodásunk lazul, könnyedébben tudunk elengedni, oda-adni, de szükség esetén büntudat nélkül élni is ezekkel.

Április 20. — Húsvét 5. vasárnapja — Jn 14,1–12 — „...mutasd meg nekünk az Atyát!”

Jézus tanítói működését végigkísérik az emberi értetlenségek. Jézus léptenyomon az emberi észlelés és felfogóképesség korlátaiba ütközik. Mintha matematikatanárként próbálná a differenciál- és integrálszámítást elmagyarázni, de minduntalan rá kell ébrednie, hogy a tanítványai tízig sem tudnak számolni.

– Hiszen ismeritek az utat oda, ahová megyek.

– Uram, nem tudjuk, hová megy, hogyan ismerhetnénk az utat? – jegyezte meg Tamás.

– Uram, mutasd meg nekünk az Atyát! Ez elég lesz nekünk! – szólt közbe Fülöp.

Jézus ezúttal nem jön ki a sodrából, türelmesen kezdi magyarázni, amit talán százszor is elmondott már nekik. Végso érveként – ha nem lenne elég ért-

hető vagy hihető a szóbeli magyarázat – emlékezteti őket a tetteire. „...legalább tetteimért higgyetek!”

A tetteivel pedig nem lehet vitatkozni. Látták, tapasztalták a csodákat. A víz borrrá változtatását, a kenyérszaporítást, vízen járást, betegek meggyógyítását, halott feltámasztását. Súlyos érvek ezek, nemigen lehet velük vitatkozni. De nem is vitatkozni akarnak. Egyszerűen nem értik, amit Jézus mond. Nem értik: „...aki engem lát, látja az Atyát is.”, „...én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem.”

Teljesen meg tudom érteni a tanítványok értetlenkedését. Nem butábbak az átlagnál. Mi is inkább hinni, mint megérteni tudjuk a Szentháromság titkát. Isten érzékelésére nincs külön érzékszervünk. Hiába tágul ki az emberi észlelés minden képzeletet felülmúlóan tá-

voli bolygókra és a kicsinél is kisebb atomszerkezetekre, ezek mind az anyag, a tér és az idő dimenzióiban léteznek. A názáreti Jézus más világból, más dimenziókból hozott üzenetet, és az oda vezető útról beszélt a tanítványainak.

A világot nem kizárólag az érzékszerveink és a természettudományok segítségével lehet megismerni. (Bár az is igaz, hogy a napjainkban növekvő természettudományos tudatlanság inkább távolít az Istentől a babona felé.) A világról alkotott képhez sokat hozzá tehet egy-egy művész, aki szuperérzékeny lélekkel rezonál a Teremtőre, s tolmácsolja számunkra a felfoghatatlant.

Mert Fülöp apostol kíváncsisága mindnyájunkban munkál: „...mutasd meg nekünk az Atyát!”

Április 27. — Húsvét 6. vasárnapja — Jn 14,15–21 —

„Ha szerettek engem, megtartjátok parancsaimat”

„Aki ismeri és megtartja parancsaimat, az szeret engem” – mondja Jézus.

Ki szereti Jézust?

Aki nemcsak ismeri a parancsait, hanem meg is tartja azokat. A Jézust szeretés elhagyhatatlan része a tanulás, az Ő parancsainak megtanulása, megismerése.

Az evangéliumok elemzéséből tudjuk, Jézus minden parancsa az ember javát szolgálja, semmit nem parancsolt öncélúan a maga javára.

A fenti evangéliumi részben úgy viselkedik, mint a gondos, aggódó szülő, aki búcsúzik. Gyerekeit valami távoli, zord helyen magukra hagyja, ahol nem lesznek biztonságban. Mondjuk egy igen rossz hírű kollégiumban. Elvárja, hogy övéi helyt álljanak a nehéz körülmények közepette, sőt még a kollégium viselkedési rendjét is formálják át. Három éven keresztül készítette őket a feladatra. Búcsúzóul a lelkükre beszél:

„Ha szerettek engem, megtartjátok parancsaimat” (Jn 14,15).

Mintha ezt mondaná:

„Gyerekeim! Ha szerettek engem, megtartjátok a szabályokat, amelyekre tanítottalak benneteket. Szégyent ne hozzatok a fejemre! Küldök valakit, aki vigasztalni, erősíteni fog benneteket a megpróbáltatásokban. Mindig veletek marad.

(De vigyázatok, nem végzi el helyettetek a ti feladataitokat!) Nem mindenki számára lesz Ő Vigasztaló, csak annak, aki ismeri Őt.”

Sugárzik a szeretet Jézus szavaiból. Az övéit féltő, aggódó szeretet. Az Isten időtlen világából közénk hozott és bemutatott szeretet.

Ez az istenkép az, amely számomra hiteles! Féltve aggódik értünk, biztat, de nem hasonlít meg önmagával. Azaz nem változtatja meg az ember érdekében – még a hívó ember érdekében sem – az általa teremtett világ rend-

jét. Nem változtat a természet törvényein. Ha az általunk ismert, térben és időben

működő világhoz hozzátartozik a szenvedés és a halál, akkor ezeket mindnyájunknak át kell élnünk. Át kell élni gazemberségeket, akár társadalmi méretekben, akár baráti közelségben, és akkor sincs kivétel, akkor is érvényes: „Ha sze-

rettek engem, megtartjátok parancsaimat.” Nem iktatja ki a szenvedést, nem kínál kiváltságokat a parancsait megtartóknak, nem ígér könnyebb életet.

De ennél mérhetetlenül többet ígér. „Aki pedig szeret engem, azt Atyám is szeretni

fogja. Szeretni fogom őt én is...” Miről beszél itt Jézus? Isten szeretetéről. Kell nekem több az Isten szereteténél? Egyáltalán, létezik ennél több? Akkor ugye érdemes megtartani a parancsait?! „Ha szerettek engem, megtartjátok parancsaimat.”

Május 4. — Urunk Mennybemenetele — Mt 28,16–20 — Elment, mégis itt van!

Emlékszem, gyerekkoromban Jézus mennybemenetelének történetéből az angyalok biztató szavai ragadtak meg legjobban: „Ez a Jézus ... úgy jön el ismét, ahogyan most ... a mennybe ment” (ApCs 1,11). Tudtam, persze, hogy ez a visszatérés a világ végén fog bekövetkezni, de ez nem érdekelt, csak maga a tény: Vissza fog térni, de jó lesz!

Azóta benőtt a fejem lágya, de ez a lelkesítő gondolat nem lohadt, csak átalakult. Egyrészt megerősödött, és az apostoli korból örökölt, teológiailag megalapozott „maranatha”-vággyá formálódott; de másrészt tudatosult bennem, hogy nem kell a világ végéig vár-

ni: reálisan sokkal konkrétan valósul ez a vágyott találkozás. Eucharisztiaiban, közösségben, igében, utamba kerülő rászorulóknak, de mindenekelőtt abban a szünet nélküli Jézus-kapcsolatban, amelyre felkínálja a lehetőséget, és amit úgy szoktak nevezni, hogy „a jelenlétében élni”.

Ha test szerint itt maradt volna, akkor erre nem lenne lehetőség. Anyaghoz, testhez kötötteen csak ott lehetne megtalálni őt, ahol a teste van. Milyen jó, hogy megtanított rá: az igazi valóság az anyagon túli valóság!

Utolsó intézkedését hallottuk a mai evangéliumban. A bemelegítés szertartása, amit mi kereszteseknek nevezünk,

létezett már öelőtte is. Ebben az intézkedésében magáévá teszi (és ettől lesz az „keresztelés”-sé = krisztusivá, kereszténnyé tevésé), de kiegészíti azzal, hogy akit bemelegít, azt ne csak vízbe, hanem magába a Szentháromságba merítsék. Így kerülünk egy teljesen más, anyagtól független világba. Így leszünk mi öbenne, és ő mibennünk (vö. Jn 14,23!).

Ne az égre bámuljunk hát, mint a Tizenegy ott az Olajfák-hegyének tetején! Attól nem jutunk előbbre, még kevésbé jutunk előbbre a világ. Tegyük a feladatunkat, amelyet a távozó Jézus ránk bízott! És közben élvezzük, hogy itt van, elérhető közelségben, már most!

Május 11. — Pünkösdszombat — Jn 20,19–23 — „Jöjj el, keltő, kedves Szellő!”

Jézus elvégezte a feladatát, amit az Atya rábízott, és visszatért hozzá. Az apostolokat, akiknek majd tanítványná kellene tenniük másokat, hogy a feladatot folytassák, magukra hagyta. Két és fél esztendőn keresztül próbálta átadni nekik a magával hozott üzenetet, de ők most bizony szinte semmire sem emlékeztek: ott álltak tehetetlenül.

Egy valamire azonban mégiscsak emlékeztek: Utolsó vacsorai búcsúbeszédében említette Jézus, hogy „ha majd elmegyek, akkor elküldöm” (Jn 16,7) a Vigasztalót. Azt is mondta, hogy ő (a Vigasztaló) majd „megtanít benneteket mindenre, és eszetekbe juttat mindent, amit mondtam nektek” (Jn 14,26). Egyszer régebben pedig arról beszélt, hogy ha már az emberi édesanya is jót ad gyermekeinek, „mennyivel inkább adja mennyei Atyátok a Szentlelket azoknak, akik kérik tőle” (Lk 11,13), és „nem méri szűken a Lelket, amikor adja” (Jn 3,34). Ezekre em-

lékeztek. Nosza akkor kérjük, kérjük állhatatosan! Gyerünk az utolsó vacsora ter-mébe, ahol az ígért elhangzott! És hívjunk másokat is, mert úgy igazi a kérés, ha sokan mondják együtt (vö. Mt 18,19-20!)

Jöttek is egyre többen a Lélekre szomjasak. Már ötvenen, hatvanan, százan, százhuszan kiáltották: „Küldd a Vigasztalót!” És nem hiába kiáltották. Az ígéretek igaznak bizonyultak: Nagyon hamar (ha igaz, árvaságuk tizedik napján) felzúgott a heves Szélvihar, fellobbantak a Lángnyelvek. Megkezdődött a világ új korszaka: a Szentlélek korszaka.

Ez a kép él bennünk a Lélek kiáradásáról. Pedig nem ez a jellemző! Ha az Istenből valamire igaz az illési megtapasztalás a Hóreb hegy oldalában, hogy tűzben-viharban-földrengésben nincsen Isten, csak az „enyhe szellő suttogásában” (vö. 1Kir 19,11-12!), akkor elsősorban a Lélekre igaz. Kellott az ilyen látványos

Pünkösdi is, de az igazi az, ami a ma halott evangéliumban is történt: a csöndes Lehelet közvetíti az újjáteremtő, bűnök megbocsátó, életet Leleket.

Jézus idézett ígéretei ma is érvényesek. Hivatkozzunk rájuk, kérjük, hogy küldje a Lelket, mert szükségünk van Rá magunknak is, a világnak is! Talán jobban, mint valaha! De ne várjunk pünkösdi viharra! Fent a címben a 17. századból származó Lyra Coelestis egyik énekéből idéztem idevágó sort, de Sík Sándornak és többi, Lélektől elárasztott költőnknek fordításában is hasonló érzülettel szólalnak meg ősi, Lelket hívó himnuszaink. A csöndes, de állhatatos egyéni és közösségi ima gyümölcse lesz, hogy lassacskán átítat bennünket, átítatja az életünket, átítatja közösségeinket, és rajtunk keresztül átítatja a világot.

(NB. Kézzelfogható bizonyíték: Ezeket az elmélkedéseket sem én fogalmazom, csak közvetítem!)

Május 18. — A Szentháromság ünnepe — Jn 3,16–18 —

A boldogság egyetlen lehetséges útja

Véget értek a nagy ünnepek. Karácsonykor megünnepeltük, hogy az Atyaisten odaadta a világnak legdrágább kincsét: elküldte Fiát a földre. Húsvétkor az emberré lett és emberként meghalt Fiúisten feltámadását, halál fölötti győzelmét ünnepeltük, pünkösdkor pedig a Harmadik Személynek, a Teremtetlen Szeretnek kiáradását a teremtett világba. A mai ünnep mintegy

összefoglalja, csokorba köti ezeket, és együtt ünnepli a három Személyt, akiknek „kifelé” történő tevékenysége a dogmatika tanítása szerint egyébként is mindig közös, csak a mi emberi elképzelésünk „tulajdonítja” az egyes tevékenységeket egyik vagy másik Személynek: annak, amelyiknek sajátos természetéhez elképzelésünk szerint az a tevékenység jobban illik.

De mit kezdünk az életünkben ezzel a misztériummal, hogy „az egy Isten három Személy”? Azt hiszem, nagyon is sokat kezdetünk vele, akkor is, ha a lényegét nem vagyunk képesek felfogni.

Az Isten attól boldog, hogy szeret. Senkitől sem kényszerítve, önként adja oda magát teljesen az Atya a Fiúnak, és a Fiú az Atyának: ez az Ajándékozás az Isten Lelke, a Teremtetlen Szeretet, a

Boldogság. Ennyit vagyunk képesek felfogni a Szentháromságból.

Nos, Isten azért teremtette az embert, hogy azt a boldogságot, amit ő élvez, más is megtapasztalhasssa. Ezért teremtett minket „saját képére és hasonlóságára” (vö. 1Móz 1,26!) = alkalmasnak az önzetlen szeretetre. Azért teremtett „férfinak és nőnek” (1Móz 1,27), hogy testileg is alkalmasak legyünk egészen odaadni magunkat egymásnak, és így a házasság a Szentháromság belső életének földi lenyomata lehessen. És ráadásként a világnak folyamatosan ajándékozza saját Szerete-

tét, a Szentlelket is, hogy Őbenne legyünk képesek szeretni embertestvéreinket.

Az ember azonban okosabb akar lenni Istennél, és mindenütt keresi a boldogságot, csak ott nem, ahol tényleg megtalálhatná. Hallottuk a mai evangéliumban: éppen ezért küldte el Isten a Fiát, hogy segítsen a helyes útra visszatérni.

Mégis még mindig nagyon sok a tévedés a boldogság keresésének a módját illetően, ha abban megegyezik is kivétel nélkül mindenki, hogy az ember életének értelme a boldogság. A Szent-

háromság szemlélése arra tanít, hogy zsákutca minden boldogságkeresés, amely nem önzetlen szeretetre, hanem önzésre épül. Ezért a sok boldogtalan ember, ezért a céljukvesztett emberek özöne, ezért a világban a sok „jaj”.

Hogy mi benne élünk a Szentháromságban, azt az fogja megmutatni, hogy igyekszünk tévelygő testvéreinknek betekintést adni a Szentháromság életébe, és megmutatni a boldogság megszerzésének egyetlen lehetséges útját: Elsegíteni őket „az Isten Fiában való hithez”, hogy „ne essenek ítélet alá” (vö. Jn 3,18!).

Május 25. — Krisztus Szent Testének és Vérének ünnepe — Jn 6,51–58 — „ÉN VAGYOK”

Lobog, lángol a csipkebokor. Lángol, és mégsem ég el. Mi ez? 40 éve pásztorokodik itt a sivatagban, de ilyet még nem látott. Kíváncsian közeledik. A bokorból hangot hall. Rémülten kezdi oldozgatni sarujának szíját: „Ki vagy, aki itt megszólítasz? Hogy hívnak?” „ÉN VAGYOK, aki vagyok” – hallja a választ. Egész valóját átjárja a rettegés. Akiről eddig csak elődeitől hallott – akiről azt tudta, hogy sok száz évvel ezelőtt kegyesen bánt népének őseivel, aztán hallgatásba burkolódzott – akiről az volt a hiedelem, hogy ha valaki meglátja, annak azonnal meg kell halnia – akinek csak a létezéséről tudtak, de nevét (a többi néppel ellentétben, akik nevükön szólították isteneiket) nem ismerték – az Egyetlen, az Örökkévaló, a Mindenható:

most itt van karnyújtásnyira! Itt van, és kimond egy titokzatos Nevet, egy Szót, amelyet a nép fiai soha ajkukra nem vesznek később sem az egyetlen főpap kivételével, aki egy esztendőben egyetlen egyszer a Szentek Szentjébe lépve ugyanolyan rettegéssel fogja majd kiejteni, mint amilyen rettegés most őt magát itt hatalmában tartja...

*

Poros ruhájú, sovány vándorpróféta rója Zsidóország útjait. Eleinte ügyet sem vetnek rá, aztán kezd híressé válni, mert másképpen tanít, mint az írástudók, megkülönböztet is művel, betegeket is gyógyít pusztá szavával, de égi jelet hiába kérnek tőle. Sokan tódulnak utána, de sok az irigye, ellensége is. Egyszerűen elentmondásos személyiség. De aztán hirtelen felkapják a fejüket: Olyan szó hagyja el az ajkát, amit ilyen körülmények között igazán nem várnának: „ÉN VAGYOK.” A jól ismert bemutatkozás a csipkebokorból. Sehol semmi rémületet keltő körülmény: itt van karnyújtásnyira egy közülük való ember, akitől félni nem kell, akinek a megpillantásától nem kell meghalni, aki nem vilámlik és mennydörög, mint a Sínai-hegy Ura, hanem szelíden édesgeti magához embertestvéreit, és – ahogy maga mondja – gyűjtené őket egybe, mint tyúk a csibéit szárnyai alá. És az Ő szájából hangzik most az „ÉN VAGYOK”! Nagyot fordult a világ!...

Ki vagy, aki ezt mondd? És **mi** vagy? „Én vagyok a mennyből alászállott élő kenyér” – halljuk a választ. Vagyis jogos a párhuzam: onnan jöttél, ahol képzeletünk a csipkebokorban Bemutatkozóznak a lakását sejtje. De most már nem tűzben szállottál alá, hanem Kenyerré lettél. Érettnek tartasz már minket arra, hogy megérttesd velünk, milyen elképzelhetetlenül végtelen szeretettel szeretsz. Hogy olyan egyesüléssel akarsz egyesülni velünk, amilyen nincs több a világon: miután részévé lettél az anyagvilágnak, emberi Testedet alkalmassá teszed arra, hogy táplálékként magunkhoz vehessük. Észbontó! Nem csoda, hogy a csipkebokor Istenének ismerői nem értik, és vitakozni kezdenek szavaiddal!

Mi sem értjük. Sem azt, hogy egyáltalában hogyan szerethetsz ennyire, különösképpen pedig benünket, akik olyanok vagyunk, amilyenek – sem pedig azt, hogy hogy is van ez ezzel a „Testedet evéssel, Véredet ivással”. Az előbbit még csak-csak tudomásul vesszük, hogy – ahogyan valaki mondta – „ilyen furcsa az ízlésed”. De az utóbbit: hogy „hogy is van ez...?” Ahány felekezet, annyiféleképpen értelmezi. Dehát szükség van rá, hogy értelmezzük? Nem értjük, de a szavadra elhisszük. Tudomásul vesszük, és élünk nagylelkű ajánlatoddal. Rettegett arcodat, amelyre a csipkebokorban ránézni sem lehetett, felváltja szívünkben a názareti Ács barátságos tekintete, és ha meg is marad benne irántad a saruszíjat oldozgató – most már nem félelem, hanem – tisztelet, az már a gyermeknek atyja iránt érzett szeretetteljes tisztelete. És nem értelmezgetjük ajánlatodat, amelyben táplálékkul kínálsz fel Magadat, hanem élünk veled. Nem elsősorban azért, hogy „örök életünk legyen, és feltámasszál az utolsó napon”, hanem sokkal inkább azért, hogy „Benned maradjunk, és Te bennünk”. Mert felgyújtottad szívünkben a szeretetet Irántad, és akit szeretünk, azzal jó együtt lenni.

